

Sygn. akt I ACa 233/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2020 roku

Sąd Apelacyjny w Lublinie, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Bogdan Radomski (spr.)
Sędzia:	SA Jolanta Terlecka
Sędzia:	SA Walentyna Łukomska-Drzymała

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2020 roku w Lublinie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **M. G.**

przeciwko (...) **S.A. z siedzibą w Ł.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 5 lutego 2019 roku, sygnatura akt **IC 876/17**

I. oddala apelację ;

II. zasądza od M. G. na rzecz (...) S.A. z siedzibą w Ł. 4.050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Jolanta Terlecka Bogdan Radomski Walentyna Łukomska-Drzymała

I ACa 233/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 lutego 2019 roku Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił powództwo (...) S.A. z siedzibą w Ł. o zapłatę kwoty 80.000 zł z odsetkami i zasądził od powoda na rzecz pozwanego Ubezpieczyciela kwotę 5.434 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, a nadto nakazał ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa 730,08 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Powód domagał się zasądzenia od pozwanego Ubezpieczyciela zadośćuczynienia w wysokości 80.000 zł na co uzasadniał tym, że w dniu 13 stycznia 2016 r. poślizgnął się i upadł na pochyłej drodze osiedlowej będącej drogą pożarową, które nie była należycie odśnieżona. Skutkiem upadku było złamanie dwukostkowe goleni lewej. Droga ta jest nieruchomością należącą do Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w C., a pozwany Ubezpieczyciel jest z mocy zawartej umowy odpowiedzialny cywilnie za powstałą szkodę.

Pozwany Ubezpieczyciel wnosił o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania,

Sąd pierwszej instancji uznał powództwo za bezzasadne. Okoliczności faktyczne stanowiące podstawę rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji zawarł w uzasadnieniu wyroku k. 143 – 156.

Wyrok sądu pierwszej instancji zaskarżył powód apelacją z dnia 14 marca 2019 r, w której zarzucił :

1) naruszenie przepisów postępowania tj. art. 233 § 1 kpc przez błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego w postaci:

a) błędnego przyjęcia, że powód uległ wypadkowi na odcinku drogi pożarowej o pochyłej nawierzchni, w sytuacji gdy powód uległ wypadkowi w strefie zamieszkania, która nie była odśnieżona, a jedynie posypana solą i w konsekwencji niezasadne uznanie, że powód wykorzystał fragment drogi pożarowej aby „na skróty” wrócić do domu ;

b) błędnego przyjęcia, że powód winien wybrać jeden z dwóch odcinków przeznaczonych dla pieszych łączących parking z odśnieżonym chodnikiem, w sytuacji gdy dojście po parkingu do tych łączników umożliwiających wejście z parkingu na chodnik było niezabezpieczone w żaden sposób przed śliskością - na parkingu zalegał śnieg i lód ;

c) błędnego przyjęcia, że powód był zobowiązany skorzystać z chodnika co wynika z art. 11 ust.1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym ;

2) naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez ich niezastosowanie, a w szczególności art. 415 kc w związku z art. 822 kc.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez uznanie odpowiedzialności pozwanego co do zasady i zasądzenie na rzecz powoda kwoty 80.000 zł tytułem zadośćuczynienia z odsetkami od daty wniesienia pozwu i zasądzenie kosztów za obie instancje, ewentualnie uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Pozwany w odpowiedzi na apelację domagał się oddalenia apelacji i zasądzenia kosztów.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje :

Na wstępie należy podnieść, że z uwagi na datę wniesienia apelacji (w dniu 14 marca 2019 r. k. 160) sprawa niniejsza co do zasady podlegała rozpoznaniu na podstawie przepisów kpc w brzmieniu obowiązującym przed dniem 7 listopada 2019 r. tj. przed zmianami wprowadzonymi ustawą z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2019 r. poz. 1469) tj. na rozprawie. Zgodnie jednak z art. 15zzs⁽³⁾ ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem o zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. Poz. 374, 567, 568 i 695) w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV – 2⁽¹⁾(Dz.U. poz. 875) mogła być skierowana do rozpoznania na posiedzeniu niejawnym o ile żadna ze stron w ciągu tygodnia od zawiadomienia nie zgłosi sprzeciwu.

W tej sprawie po zawiadomieniu pełnomocników stron o skierowaniu sprawy do rozpoznania na posiedzeniu niejawnym (k. 186 i 187), żadna ze stron nie zgłosiła sprzeciwu i nie wnosiła o przeprowadzenie rozprawy, a tym samym dopuszczalnym było rozpoznanie apelacji powoda na posiedzeniu niejawnym.

Apelacją powoda nie jest zasadna.

Stan faktyczny ustalony przez sąd pierwszej instancji jest prawidłowy i dokonane ustalenia sąd odwoławczy przyjmuje za własne. Uzasadnienie sądu pierwszej instancji jest bardzo wyczerpujące, wszechstronne i zawiera rozważania co do wszystkich problemów faktycznych i prawnych i odnosi się

do wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia w sprawie faktów. Prawdłowa jest również interpretacja ustalonego stanu faktycznego pod kątem prawa materialnego, a szczególności art. 415 kc, którą sąd odwoławczy również akceptuje.

Na wstępie należy podnieść, że nie w każdej sytuacji, której następstwem jest szkoda w mieniu czy na osobie powstaje czyjaś cywilnoprawna odpowiedzialność odszkodowawcza. Zdarzają się przecież sytuacje, które określamy mianem „nieszczęśliwego zdarzenia czy wypadku”, za który nikt nie odpowiada. Aby jakiś podmiot mógł być zobowiązany do odpowiedzialności odszkodowawczej musi zostać wykazane że szkoda, która zaistniała jest następstwem (i to pozostającym w adekwatnym związku przyczynowym) z czynem (tj. działaniem lub zaniechaniem) tego podmiotu i to czynem niedozwolonym i zawinionym. W tej sprawie nie zostało wykazane na czym miały polegać czyn niedozwolony Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w C. i na czym polegała wina Spółdzielni (za którą odpowiedzialność cywilną ponosi pozwany Ubezpieczyciel). Z samego faktu, że zimą w różnych miejscach może zalegać śnieg, a podłoże może być śliskie nie wynika jeszcze niczyja odpowiedzialność. Stan oblodzenia czy śliskości winien jedynie skłaniać do wzmózonej ostrożności przy poruszaniu się po oblodzonych powierzchniach w ramach dbałości o własne bezpieczeństwo.

Odnosząc się do zarzutów zawartych w apelacji stwierdzić należy, że twierdzenie skarżącego iż zdarzenie nie miało miejsca na drodze pożarowej, a w strefie zamieszkania jest o tyle niezrozumiałe, że sam powód w pozwie tak określał miejsce zdarzenia, a że droga pożarowa zawiera się w strefie zamieszkania to nie zmienia to faktu iż miejscem zdarzenia była jednak droga pożarowa, która nie jest przeznaczona dla ruchu pieszego. Dla ruchu pieszego przeznaczone były dwa zejścia z parkingu na chodnik (odsnieżony i utrzymany w należytych stanie w dniu zdarzenia). Dokładnie ilustruje to szkic zawarty w aktach szkody (płyta CD k. 70 plik (...).....). Powód jednak nie skorzystał z tych zejść, gdyż wybrał drogę – jak to określił sąd pierwszej instancji „na skróty”. Tym samym bez znaczenia jest podnoszony w apelacji fakt, że „dojście po parkingu do tych łączników umożliwiających wejście z parkingu na chodnik było niezabezpieczone w żaden sposób przed śliskością” skoro powód nie przewrócił się na tym niezabezpieczonym parkingu, a na nieprzeznaczonej dla ruchu pieszego drodze pożarowej. Powołany w apelacji art. 5 ust.1 pkt 4 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (tekst jedn. Dz.U. z 2019 r. poz. 2010) nakłada na właścicieli nieruchomości obowiązek uprzątnięcia błota śniegu i lodu właśnie z chodników, a nie z wszelkich miejsc.

Rozpatrując obowiązek właścicieli uprzątnięcia lodu i śniegu z nieruchomości należy ów obowiązek rozpatrywać w granicach rozsądku i realnych możliwości. Nie jest możliwe odsnieżenie i pozbawienie lodu każdego miejsca po którym potencjalnie może poruszać się pieszy w porze zimowej. Teren na którym doszło do zdarzenia był utrzymany w stanie należytych przede wszystkim na chodnikach, a nie zostało w sprawie wykazane, że Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w C. zaniechała wykonania jakichś obowiązków, które pozostawały w związku przyczynowym z doznana przez powoda szkodą. Powód po prostu uległ nieszczęśliwemu wypadkowi i brak jest podstaw do przyjęcia odpowiedzialności odszkodowawczej zarówno Spółdzielni (...) jak i pozwanego Ubezpieczyciela.

Reasumując należy stwierdzić, że wyrok sadu pierwszej instancji jest prawidłowy, a apelacja powoda jako bezzasadna podlega oddaleniu.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny w Lublinie orzekł jak w wyroku. O kosztach za drugą instancję sąd orzekł na podst. art. 98 kpc oraz § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r. poz. 265)

Walentyna Łukomska-Drzymała Bogdan Radomski Jolanta Terlecka